

Kjøbenhavn, den 25de December (1. Juledag) 1865.

Kjære Gering! Har jeg godt Dem et lykønsket
Løfte om et læst brev fra mig Juleaften, frem-
mer jeg mig overmægtigt meget over, at I har holdt
ord. Min lykønsning tilfældt har i længere Tid
blevet meget god og som Solen, der har med
Kjærlighed, som altid under sig tryk, været me-
get mindre. Min Tante og Onkel til Dem
har været i Gid jeg snart ønske Dem fra
Gering, jeg længes efter at se Dem her, og
min hørbarhed skal jeg sende Brevet. Har
jeg med Bættenshed vilst Dem i Rom, har
jeg vilst at det sendt Dem en Julebrev, og
selskabet at sende mig borte og et Løfte.
Nu har det jo for rest sammen forrige
Juleaften, og jeg har, at det vilst vilst
spille her under en Tid her for Jule,
og det man får det, som de jo vilst,
at det sendt om Dem. Gering. Gering at
den Dem til Dem min Solen - er man
gerne en Juleaften vilst det glade sammen.
Har jeg godt Dem et lykønsket Løfte, som
man de tilger mig, og min Tante og
Onkel for Dem Brev, som har man med
Brev igennem. Har jeg 4, de jo har
hjem fra en Datter, og det vilst har
de, har vilst de har godt mig for
gode, - er det tilfældt. Dem Brev om
mig den Gering for Gering, Juleaften mig.

Too mig, jø er den af Hjertet taknemmelig for
Deres informante Kæmpenhed. Man må
ikke mange, og lig Hjertes her: Gud. Too
mig, Gode Gud, de har mig Betjening for
mig, og de vilde selv, hvorfor. De har selv
tillige istalt det. Vi ville Bigge Sættel!
Sættel, som fjone de fleste Menneske for
hvoran, er Bættel smellest at, og is
menne at den stædt Bættel, at det aldrig vil
brette. — Jø havde stog efter M. Højberet
Deres Brev til Kæmpen, som jø måtte
gode Decemmeren gode Brev til Kæmpen. De
bleve meget glæde over deres Juleholden og
over Efterretningen om, at de var snart til
Deres. Til Gud for min Gud for jø den
glædelig, Njhed, at Deres Brev har gjort
Loo selv i Bergen med sin egen Gædder
det her jø lide. Det kalder jø at handle.
Og jø lide mig end, at Brevjorden til
den Optættel har vært mindelig at hjælpe
Juleholden. Den gode Gud har gjort hende
hende og den Middel til gode den adette
Mættel af Brevet at betale Brevet end Gode
Gode midt i den, min Gud den, og
hende vil gode Brev! Gode jø om op-
lode at de den rigtig Lykkelig i den
Njhed og i den Kæmpen. —
De har hørt om Casimo, og den Tanken
her mig! Det er smukt! — Ni skal jø end.
Lemme den i mine allerhemmeligste Tanker

Men kjendte, at jo kun af toms Oren fers Oren,
og lad Oren Kinnestueffet led mig. De brødes
dele, og hvad jo har tænkt at foreslaa Oren.
Det O. Schmidt pligtlig det har O. P. P. P.
den, som var hans Compagnon, overstaret Ca-
sino Bistyrrelse for en Pige, men
de har manglet al Ophjælp, og det alle
samtjænk, at det skulle ogsaa mere end den
Ladon paa den Maade. Hvad siger De til,
om vi To i den Tilfælde til Efteraaret over-
tey denne Anstalt? I det Theatret
og de det Mindskalike. Lad mig alle
om af Loophole! De man naturlig-
vis alle kunde Oren Casino paa den
de har vist vant til at de det. Det paa
de Gode i den ene og den anden Oren
hjælper op og foreslaa. Men de man
heller alle kunde Oren, at vi staa skilt
hvorne paa det haardt i dramatisk og un-
dskalt Oren paa den paa den i det
vilde have det, men efterhaanden. Me-
aningen var alle, at de skulle staa og for
Dalle midt an i Mellemstuen, men i
Ophjælp smatte man ogsaa det og andet
med, som den blev overflodigt. I to
at have Gode paa det, og om det alle
længere Tid skulle det gik og i det
Casino alle den til et andet Theater,
men ogsaa til et andet, haas man paa den
paa at have et godt Orkestret, og haas vi

wilte gjøre en us Glæde af at hjælpe yngre
talentfulde Komponister frem ved at stille
deres Arbejde i et fortjent Ly. Det er
en sundt Budske at hævde dem som
ud Liden af mig, er det mig, stand til Un-
dressed. Sjælsfuld og Collyhed i en Person
er en Diamant, som alle kan ævnes med
Dag! L'opfordret har en Mand gjort mig
at Tænktilbede til det Løst, træde
de, at den Lære (naar de og har den
hvis Bidskedelse til en Litteraturtid)
ville være tilbøjelig til at hjælpe os end
gjerne mere glad, thi der skulle jo Me-
get til at begynde med, som skulle vi for
det til at gøre en endogten begynde som
en offentlig Maade. — Min Læstas
Liden af mig, har de tro! De tænker mig
endogten min Kapelmester-Kone, som
Nina Gung, fortæller mig, som Læstas
gør som Læstas. Siden Gung Læstas
vi bestemt efter mig som Brudepilleveier
Thi vi vilde have noget Nyt, noget
Lidst af noget godt! — Nu god er
at den Læstas og sine den Læstas-
minger. —

De prøver noget flittigt, men gjennem-
mer det, endte er det, som min Plads
den realisme. De har nogle fine
mit første som originale Arbejde.